

Anden Påskedag 2020

[Johannes-evangeliet kapitel 20 vers 1 – 18](#)

Hvor er det et fint og detaljerigt evangelium vi læser fra Johannes-evangeliet.

Det er Maria Magdalene som dramaturgien er bygge op omkring. Vi ved ikke så meget om hende. Men hun er i hvert tilfælde blevet et billede på "den faldne" der bliver oprejst, og i den rolle kan vi alle genkende noget af os selv i hende. Var hun kvinden – eller "skøgen" - som Jesus frelste fra døden, da hun skulle stenes for ægteskabsbrud. (Joh. kap. 8)? Eller var hun den, der blev helbredt for syv dæmoner? (Luk. kap. 8). Eller var hun søster til Lazarus og Martha, som jo omtales flere gange i Det nye Testamente?

Hvem ved? Ikke desto mindre er det hende det handler om. Og det er enestående og vidunderligt, at det for en gang skyld ikke er mændene der sætter dagsordenen. Det har jo så ofte været mændene. Men Johannes-evangeliet bryder den patriarkalske dominans på verdenshistoriens store øjeblikke.

Ganske vist forsøger Simon Peter og "den discipel Jesus elskede" (Johannes?) at gøre rangen stridig. Men det bliver egentlig bare lidt komisk. Maria er den der opdager at stenen er væltet fra. Og så løber hun ind til disciplene i byen. De to mandlige disciple går derfor (selvfølgelig) i gang med at løbe om kap til graven. Hvem kommer først? Hvem er hurtigst? Ja, det er den ene, men den anden er modigst, og styrter sig

hovedkulds ind i den tomme grav. Og så løber det hele lidt ud i sandet igen. Det er ligesom ingenting. De *går* hjem igen.

Men Maria er der også. Diskret i baggrunden, som hun har lært sig. Men nu træder hun frem på scenen, fordi hun dvæler ved den tomme grav. Den faldne, den mislykkede, den man i datidens samfund, ikke regnede for at være noget værd. Hende der græder. Det er det menneske, der har det sådan, der bærer kristendommen videre ud fra den tomme grav. Hende, der gør at kristendom ikke bare er et spørgsmål om lidt god moral og lidt næstekærlighed i ny og næ. Man hører det så ofte det vidnesbyrd fra mennesker i dag, at: "Jo jo, bevares. Jesus kan vi jo godt lide. Han var en stor lærer og et stort forbillede, og ham kan vi lære meget af." Og så hører man ikke mere. For så er man gået videre eller gået hjem af sine egne veje, og man lader Jesus være der, hvor det måske for fornuften er rarest at have ham parkeret: På moralens plads, hvor han er parkeret sammen med Nelson Mandela og Dalai Lama og alle de andre store forbilleder. Der, hvor han i virkeligheden ingen skade gør og ingen grænser bryder, men hvor man kan trække ham op som et argument mod *de andres* mangel på god opførsel, i sine egne bedømmelser af tingenes tilstand i verdens skæve gang.

Men Maria bliver stående ved den tomme grav i sin svaghed og sin sorg. For kristendom er meget mere end en lære. Og det mere bæres af den man ikke regner for noget. Af den svage, den faldne, af dig om mig i vores sande og inderste natur. Den bæres af barnet, af troen, af min sorg og mit håb.

Den bæres af det umulige, der kommer os i møde. At når vi kun har sorgen og gråden tilbage, sådan som Maria. Så kaldes hun ved navn af havemanden. "Maria". Så kaldes også vi ved navn. Vort døbenavn, som er blevet et evigt navn, indskrevet i livsbogen, skal nævnes. Og han som er Opstandelsen og Livet vil lade os leve hos sig. I Himmerigets glæde. "Min fader er *jeres* fader", siger Jesus til Maria. "Min Gud er *jeres* Gud". Maria græd. Men hendes gråd blev til glæde. Hun fik "bod for vånde", som Grundtvig digtede det.

Vi skal ikke glemmes og efterlades. Bag ved Sognegården i Strib har graverne et område, hvor stenene fra de nedlagte gravsteder er deponeret. En gang imellem kommer stenhuggeren forbi og samler dem op, og så bliver de knust og navnene udraderet og glemt.

Men nej. De er jo på ingen måder glemt. En dag kaldes navnet igen, og vi skal se ham ansigt til ansigt.

Maria Magdalene var den første der så ham ansigt til ansigt. Og hun fortalte disciplene om det.

Gad vide hvad de andre lavede i mellemtiden, Peter og ham den anden der var løbet om kap til den tomme grav? Mon ikke de var faldet i søvn igen? Det var jo tidligt om morgenen.

Men så vækkede hun dem med ordne: "Jeg har set Herren". Jeg har set ham ansigt til ansigt. Og det blev en stærk morgendram – en dråbe af glæde, tro, håb og kærlighed, der

dermed blev vækket i dem. Og sidenhen fortalte de det så videre til andre. Og sidenhen har vi hørt det: Verdens mest vidunderlige budskab: Kristus er opstanden. Han lever, og vi skal leve!

Lad også os drikke dybt af påskebægeret glæde:

Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.

Ja, jeg ved, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånnde.

Amen.